

Det tredje problem er, at jeg synes stadig, det er påfaldende, at a-kassen rejser en række sager, selv om de forudgående beslutninger, der blev truffet, egentlig er i a-kassens interesse. Når a-kassen rejser sager mod arbejdsministeren, fordi arbejdsministeren gør noget til fordel for a-kassen, virker det påfaldende.

Det er rigtigt, at der ikke er automatisk sammenfald af personer, selv om det er rigtigt, som ministeren siger, at det må der godt være. Men det betyder også, at opmærksomheden fra tilsynets side skal være til stede, netop fordi der er den risiko. Jeg tror, der generelt set i fagforeningerne og a-kasserne er en meget stor opmærksomhed omkring spørgsmålet om, at man ikke må sammenblende, og derfor er det under alle omstændigheder vigtigt at have opmærksomheden rettet meget nøje imod det. I den forbindelse vil jeg sige til ministeren, at det kun er ca. halvdelen af a-kassens medlemmer, der er medlemmer af fagforeningen, så der er ikke person-sammenfald fuldt ud.

Som beslutningsforslaget foreligger, kan vi altså ikke stemme for det; men intentionen i en del af beslutningsforslaget er vi enige i.

Bruno Jerup (EL):

Da Enhedslistens ordfører, fru Jette Gottlieb, ikke kan være til stede, skal jeg sige følgende:

Fremskridtspartiets beslutningsforslag om en samlet undersøgelse af Firma-Funktionærernes Arbejdsløshedskasses virksomhed tager udgangspunkt i en meget speget sag; det er nok det klareste, man kan sige om den. Det fremgår af beslutningsforslagets bemærkninger, at Rigsrevisionen, statsrevisorerne og Kammeradvokaten i 130 spørgsmål til ministeren har forsøgt at belyse denne sag for Folketinget, men alligevel står mange spørgsmål ubesvarede.

Sammenfattende rejser der sig to hovedspørgsmål, som det også må være formålet med en eventuel undersøgelse at få belyst: Har ledelsen i FFA soldet FFA's medlemmers penge eller formue væk? Og har DfA og Arbejdsministeriet svigtet sin tilsynspligt?

På det første spørgsmål om, hvorvidt FFA har soldet medlemmernes penge væk, kender vi ikke svaret endnu. I bemærkningerne til beslutningsforslaget er det påstand mod påstand. Hvis vi ser på de administrationsudgifter, som medlemmerne af FFA betaler, ligger de ikke på et højere niveau end så mange andre a-kassers, men FFA's formue er måske soldet væk, eller formuen er måske ikke udtryk for nogen real-

værdi. Det kunne være vigtigt at få denne side af sagen belyst.

Hvad angår det andet hovedspørgsmål – hvorvidt Direktoratet for Arbejdsløshedsforsikringen og Arbejdsministeriet har svigtet sin tilsynspligt – er denne sag delvis belyst. Hele spørgsmålet om tilsyn med samadministrationen har ifølge Rigsrevisionen bund i generelle problemer i forbindelse med tilsynet og reglerne i forbindelse hermed. Der er manglende hjemmel i arbejdsløshedsforsikringsloven til at føre det nødvendige tilsyn på den rigtige måde; men her kan man vel næppe klandre DfA.

Desuden ser det ud til, at de problemer, der har været for DfA med at administrere reglerne for samadministration, er ved at blive løst. Der skulle fra DfA's side være kommet en revideret økonomibekendtgørelse, som skulle være trådt i kraft den 1. januar 1995. Vi kan her rejse spørgsmålet, om der virkelig er kommet en ny økonomibekendtgørelse, hvor reglerne og betingelserne for samadministration er fastsat.

Det fremgår også, at DfA burde have krævet mere indgående dokumentation for den ændrede fordelingsnøgle fra 1988 til administrationsudgifterne mellem FFA og SFF. Men spørgsmålet er, om FFA bliver pålignet administrationsudgifter, der ikke vedrører arbejdsløshedskassen. Som det ser ud i dag, forekommer fordelingsnøglen helt åbenbart forkert. Ikke desto mindre konkluderer Rigsrevisionen, at DfA's tilsynsforpligtelse efter Rigsrevisionens opfattelse har været betydeligt mere omfattende end direktoratets normale tilsyn.

Som sagen er belyst i bemærkningerne og i bilagene til beslutningsforslaget, er det meget uklart, hvad der allerede er undersøgt, og hvad der ikke er undersøgt. Vi mener, der mangler en konkretisering af, hvilke tidspunkter de tilbundsgående undersøgelser skal tage udgangspunkt i. Hvorfor fremsættes der i beslutningsforslaget eksempelvis ønske om en undersøgelse af FFA helt tilbage til 1988, når det fremgår af bemærkningerne, at Rigsrevisionens beretning fra november 1993 giver en dækkende beskrivelse af de forhold, der har hersket?

I Enhedslisten er vi ikke imod, at sagen opklares fuldt ud, men under udvalgsbehandlingen må det præciseres, hvilke forhold og hvilke tidsrum undersøgelsen skal omfatte.

Vi skal ikke undlade at påpege, at selv om vi har megen forståelse for Fremskridtspartiets bekymring på FFA-medlemmernes vegne, undrer det os, hvor medlemmerne er henne i